

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa J. F. i M. F.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2017 r.,
na skutek skarg kasacyjnych: powoda J. F. i strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda J. F.;

2) odrzuca skargę kasacyjną strony pozwanej w części zaskarżającej wyrok w punkcie 1 lit c) zasądzającym od pozwanej na rzecz powoda J. F. kwotę 32.079, 50 zł wraz z ustawowymi odsetkami, a w pozostałym zakresie odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej strony pozwanej;

3) znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wobec odrzucenia skargi kasacyjnej powódki M. F., do oceny pozostały: skarga kasacyjna powoda J. F. oraz skarga kasacyjna pozwanej.

Ponieważ skarżący powód twierdzi na s. 3-5, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powoda nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi, ponieważ ogranicza się na s. 3-5 do kontestowania negatywnej oceny Sądu w przedmiocie dokonanej oceny dowodu w postaci opinii jednego z dwojga biegłych. Taki zarzut wymagałby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący powód nie przekonał zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki wobec czego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Natomiast w odniesieniu do skargi kasacyjnej strony pozwanej, to Sąd Najwyższy odrzucił tę skargę kasacyjną w części zaskarżającej wyrok Sądu

Apelacyjnego w pkt 1 lit. c) sentencji, w którym to punkcie zasądzono od pozwanej na rzecz powoda J. F. kwotę niższą aniżeli 50.000 zł. Niedopuszczalność skargi kasacyjnej pozwanej w tej części wynika z podanej przez pozwaną wartości przedmiotu zaskarżenia w odniesieniu do powoda J. F. na kwotę 32.079,50 zł, a określonej w piśmie pozwanej z dnia 12 września 2016 r. zawierającym uzupełnienie braków formalnych skargi kasacyjnej w wykonaniu wezwania Sądu z dnia 30 sierpnia 2016 r. Odrzucenie skargi kasacyjnej nastąpiło na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej strony pozwanej na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Strona pozwana nie uprawdopodobniła bowiem wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ za takie nie może być uznane, obszernie rozwijane na s. 3-8 skargi kasacyjnej pozwanej, pytanie, sformułowane na s. 3/4 tej skargi.

Sąd Najwyższy zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania kasacyjnego (art. 100 k.p.c.).